

Purløg og Solsikke

Af

Lene Møller

På den anden side af skoven, dér hvor de store gamle hylde træer stod, boede der et højt mærkværdigt par. En gammel solsikke og et gammelt purløg. De var meget ældre end andre solsikker og purløg, og de var de eneste der boede i skoven. Alle andre solsikker og purløg boede på marker eller i urtehaver. De havde boet der i mange år, og de ville sikkert bo der mange år endnu. Det meste af sommeren stod de og svajede blidt i sommervinden mens de nød hinandens selskab og den skønne udsigt. Her er historien om, hvordan det gik til, at Solsikke og Purløg endte dér i skovbrynet.

Bagerst i haven stod et gammelt hegn af solsikker, der gav læ for urtehaven. Inde i urtehaven boede der sandelig mange forskellige urter, og Familien Purløg var blot én af dem. Midt mellem alle solsikkerne, stod en lille solsikke, og selvom den kæmpede og kæmpede for, at vokse sig stor og flot, ligesom de andre solsikker, voksede den ikke særligt meget. Og bedst som solsikken var ved, at blive fortvivlet dukkede der pludseligt et lille purløg op ved siden af den. Solsikken kiggede på det lille purløg og var nu noget forundret, for det skulle slet ikke vokse dér mellem solsikkerne, men inde i urtehaven, ved siden af alle de andre purløg. Det lille purløg stod det meste af tiden og kiggede ned i jorden, for det vidste godt, at det var havnet helt forkert, og derfor var det bange for, at snakke med solsikkerne. Det var bange for, at solsikkerne ville skælde det ud, og sige, at det ikke havde noget at gøre der. Den lille solsikke blev så ked af, at se på det lille triste purløg, men den var meget genert og det var slet ikke let at sige noget til det lille purløg. Men en dag tog den lille solsikke mod til sig og sagde det eneste den kunne finde på, for det var det eneste den tænkte på:

„Jeg er bange for at blive stor“, og da den sagde det farede det lille purløg sammen af skræk, fordi det troede at *nu* ville solsikkerne blive sure. Men så tænkte det lille purløg lidt, og opdagede, at det var lige præcist det samme som det selv var bange for.

„Hvorfor er du bange for, at blive stor?“, spurgte det lille purløg.

„Fordi jeg ikke vokser lige så hurtigt som de andre solsikker, og jeg er bange for, at jeg aldrig bliver lige så stor og flot som dem, og så kan jeg måske slet ikke bruges til noget“, sagde solsikken og tav.

Det lille purløg vidste slet ikke hvad det skulle sige.

„Måske bliver jeg hevet op en dag og smidt på kompostbunken fordi jeg ikke er god nok“, fortsatte solsikken og det lille purløg var lige ved, at begynde at græde.

„Jeg er også bange for at blive stor“, svarede purløget med en lille fin stemme.

Solsikken rynkede øjenbrynene.

„Hvordan kan det dog være? Du vokser da sandelig stærkt“

Det lillepurløg sænkede hovedet og kiggede ned i jorden.

„Ja, men jeg står ikke det rigtige sted. Jeg vokser jo her henne hos solsikkerne, i stedet for derhenne ved de andre purløg. Måske bliver jeg også hevet op en dag, fordi de tror jeg er ukrudt“, sagde det lille purløg. Solsikken blev så bedrøvet af, at høre på det lille purløg, for hvor var det dog sørgeligt. Men så kom solsikken til, at tænke på, at da de jo led den samme skæbne, kunne de måske hjælpe hinanden. Og da det blev aften, og alle solsikkerne gik til ro for natten, kunne den lille solsikke slet ikke falde i søvn, for den tænkte hele tiden på, hvad den dog kunne gøre for, at hjælpe det stakkels lille purløg.

Så mens hele haven sov, aste og maste den lille solsikke, og da solen stod op vækkede den det lille purløg.

Da det lille purløg havde gnedet søvnen ud af øjnene, kiggede det op på solsikken og sagde:

„Du er godt nok tidligt oppe. Kunne du ikke sove?“

Solsikken rystede på hovedet.

„Nej, for jeg kom til, at tænke på en historie min bedstemor engang fortalte mig. Og lille purløg, se engang ned på mine fødder“

Det lille purløg bøjede sig frem og kiggede ned på solsikkens fødder. Det blev noget overrasket, da det så, at solsikkens fødder ikke længere stod plantet i jorden, ligesom dets egne fødder gjorde. Nej, de stod frit ovenpå jorden og de kunne bevæge sig!

„Hvordan er det dog gået til?“, udbrød det lille purløg.

„Det var slet ikke spor svært. Du skal bare trække til, alt hvad du kan, ligesom i den historie min bedstemor fortalte mig“

„Men hvorfor har du trukket dine fødder op af jorden Solsikke?“, spurgte det lille purløg.

„Så vi kan komme væk herfra, inden vi bliver hevet op og smidt på kompostbunken“

Det lille purløg kiggede lidt på solsikkens fødder og tænkte, at det nu alligevel var en klog solsikke det havde mødt.

Så det lille purløg tog mod til sig og spændte alle sine muskler og trak til, alt hvad det kunne. Sveden sprang frem på panden af purløget, men der skete ingenting.

„Jeg kan ikke“, pustede det lille purløg og var lige ved at give op.

„Op med humøret lille purløg. Prøv du bare én gang til. Træk til, alt hvad du kan“, sagde Solsikke.

Purløg trak og trak, men det skete stadig ingen ting.

„Jeg kan altså ikke Solsikke“, pustede det lille purløg.

Solsikken gned sig på panden.

„Dét var da mærkeligt“

Purløget så opgivende ud.

„Det er nok fordi mine rødder ikke er lige som dine Solsikke. Mine rødder hænger jo sammen med alle de andre purløgs rødder, og de står jo helt der over... så hvordan skal jeg kunne få dem fri?“, sagde det lille purløg, og bedst som det hele så håbløst ud, lyste Solsikke pludselig op.

„Tvivl ikke, lille Purløg, for jeg har fået en idé“, sagde Solsikke og før purløget vidste af det var solsikken forsvundet.

Dér stod så det lille purløg alene tilbage, og det forstod ikke noget af, hvorfor i alverden Solsikke pludselig var forsvundet. Måske var den blevet træt af purløget, fordi det ikke kunne få sine rødder fri? Måske havde solsikken lyst til at drage ud i verden og opleve eventyr, nu hvor den havde fået sine rødder fri? I hvert fald var det lille purløg sikker på, at solsikken ikke ville komme tilbage, og bedst som det begyndte, at vende sig til tanken om, at skulle stå dér helt alene mellem alle de store solsikker, hørte det pludselig en mærkelig lyd. Det lød som en der aste og maste og prustede som en hest der havde løbet hele dagen og nu var meget træt.

Det lille purløg vred sig i jorden, og kunne lige akkurat nå, at se solsikken komme rundt om hjørnet af det lille drivhus der stod midt i urtehaven.

Det kunne se, at solsikken slæbte på noget tungt.

Da solsikken omsider nåede hen til det lille purløg, sank den om på jorden af udmattelse og stønnede og prustede. På jorden ved siden af solsikken lå en lille graveske. Sådan en som menneskene brugte til, at hive ukrudt og den slags op med. Selvom graveskeen var ganske lille for menneskerne, ja så var den næsten lige så høj som purløget.

„Ih du milde Solsikke, nu er du vel ikke kommet noget til?“

Solsikke satte sig op og ømmede sig noget så gevaldigt.

„Nej, nej, lille Purløg, jeg skal som nok klare mig. Jeg skal bare lige komme til mig selv, for den var nu noget tung, at slæbe på den der“, sagde solsikken og pegede på den røde graveske.

„Hvad er det?“, spurgte purløget.

„Den er til dig lille purløg“

Purløget gispede.

„Til mig? Men hvad skal jeg da med sådan en?“

Solsikken rejste sig op og børstede støvet af sine blade.

„Det er en graveske, til at hakke dine rødder over“

Det lille purløg blev skrækslagent.

„Hak... hakke mine rødder over? Men... men gør det ikke ondt?“, gispede det lille forskræmte purløg, og solsikken gav sig til at le.

„Vel gør det ej! Du kan slet ikke mærke det! Luk du bare øjnene, og når du åbner dem igen har jeg gravet dine rødder op, og så skal du bare se“
Det lille purløg rystede over hele kroppen, men det lukkede øjnene ligesom solsikken havde sagt. Purløget kunne høre hvordan solsikken rumsterede rundt, og derinde bag de små lukkede øjenlåg, gav et sig til, at vente på, at det skulle begynde at gøre ondt. Det ventede og ventede og bedst som det tænkte, at nu måtte det da snart begynde, at gøre ondt, sagde solsikke:

„Så er det overstået, og nu er du lige så fri som fuglene der flyver der oppe på himlen, lille purløg“

Det lille purløg kiggede ned på sine fødder og kunne næsten ikke tro sine egne øjne. Der stod de lige så fint og ventede på at komme ud at gå.

„Men hvor skal vi dog tage hen?“, spurgte det lille purløg da de havde løbet rundt i urtehaven for at afprøve deres fødder.

Solsikken rystede på hovedet.

„Min bedstemor har engang fortalt mig, at der ligger en skov på den anden side af haven, ikke langt herfra. Det er sikkert et trykt sted uden nogen kompostbunker“

Det lille purløg vidste ikke hvad en skov var, og selvom det var sikker på, at der ikke var nogen farer, når Solsikke sagde det, spurgte det alligevel:

„Hvad er en skov for noget?“

Solsikke satte sig ned og lænede sig op af planteværket.

„En skov er et sted fuld af træer, blomster og dyr og man kan altid høre fuglene synge. Det er i hvert fald hvad min bedstemor har fortalt mig“
Det lille purløg tænkte lidt, og blev så enig med sig selv om, at det lød som et rart sted at bo.

„Men vi må hellere se at komme af sted lille purløg, for der går nok ikke længe før den gamle dame kommer ud og hiver ukrudt op, sådan som hun jo gør hver dag“

Og ganske rigtigt, i det samme hørte de den gamle dame komme ud af huset, for nu var det blevet tid til, at trække ukrudt op og smide det på kompostbunken, ganske som de to venner frygtede.

Så da Solsikke og Purløg fik øje på den gamle dame, tog de benene på nakken og spændte alt hvad de kunne. De løb ned bagerst i haven, til den gamle faldefærdige havelåge, og uden så meget som at stoppe op og tænke over det, smuttede de ud gennem lågen, ud på den anden side.

Dér stod de så, solsikken og det lille purløg. Og bedst som de skulle til, at nyde den smukke udsigt, skete der pludselig noget. Godt nok var de kommet udenfor haven, men de var havnet ved kanten af en stor vandpyt og havde slet ikke opdaget, at deres fødder var dækket af vand. For de to små venner var vandpytten stor og farlig. Et vindpust fik fat i det lille purløg, der var let som en fjer og slog benene væk under det, så det trillede ned af skrænten og ud i vandet.

Det lille purløg blev meget bange, og det spjættede med arme og ben, men lige meget hjælp det, for vinden blæste store bølger hen over vandpytten og strømmen var alt for stærk. Så mens solsikken stod inde ved kanten og så til, forsvandt det lille purløg ned under vandet og langt ud i vandpytten.

Solsikken blev bange, for hvad skulle den dog gøre for, at hjælpe det lille purløg?

Solsikken, som jo var noget højere end det lille purløg, rakte så højt op i vejret, at den kunne se hele vejen over på den anden side af vandpytten, og dér fik den øje på noget, der måske kunne hjælpe det lille purløg. For derovre på den anden side af vandpytten, stod en bunke siv. Hvis solsikken kunne hive et af sivene fri, ville det måske kunne nå ud til det lille purløg der kæmpede mod de store bølger. Så solsikken tog benene på nakken og spænedes af sted.

Da solsikken nåede hen til sivene, gav den sig til, at hive i det største af dem. Den trak og trak, og til sidst rev sivet sig løs. Derpå kravlede den op på en sten der lå i vandkanten og spejdede ud over vandet efter det lille purløg. *Bare det lille purløg nu klarer det!*, tænkte solsikken, og i det samme fik den øje på purløget der kæmpede mod den stærke strøm.

„Hej, Purløg, grib fat i den her“, råbte solsikken og kastede sivet ud i vandet mens den holdt fast i den anden ende.

Vandet palskede om hovedet på det lille purløg, men langt væk hørte det noget. Det vred og vendte sig i vandet, og pludselig fik det øje på solsikken der stod inde på land og fægtede med armene. Det kunne ikke høre hvad solsikken råbte, men med ét gav det sig til, at svømme ind mod bredden. Det lille purløg aste og maste mod strømmen og de store bølger, og pludselig mærkede det noget. Det åbnede øjnene og opdagede, at det var stødt ind noget, et siv. Uden at tænke over det, greb det lille purløg fat i sivet, og mærkede pludseligt hvordan det blev trukket ind mod land.

Det var solsikken der stod derinde og trak og trak. Og inden længe var det lille purløg tilbage på land, og sammen med solsikken satte det sig på en sten ved sivene og hev efter vejret.

„Py ha, lille purløg, dér blev jeg godt nok forskrækket og bange for, at der var sket dig noget“

Det lille purløg kiggede op på solsikken og var glad for, at der var nogen der bekymrede sig om det. Men bedst som det skulle til, at sige det var glad for, at solsikken havde reddet det, skete der noget.

En lille spurv kom flyvende forbi, og da den fik øje på det lille purløg, troede den, at det var et græsstrå. Den var ved at bygge rede og et græsstrå, var lige hvad den manglede. Så den dykkede ned og greb fat i det lille purløg og fløj af sted med det i sit næb.

Tilbage på stenen sad solsikken og hang med hovedet, for hvad skulle den nu gøre? Denne gang kunne den ikke redde det lille purløg, for den vidste jo ikke hvor spurven var fløjet hen. Sådan sad solsikken et stykke tid, end til den pludselig kom i tanke om noget. Skoven! De havde jo været på vej til skoven, og måske boede spurven inde i skoven. Solsikken havde i hvert fald hørt, at der boede mange fugle i skoven. Så hvis den satte i retning af skoven, kunne det jo være, at den stødte på det lille purløg, for her kunne den i hvert fald ikke blive – det var ikke et sikkert sted, heller ikke for en solsikke.

Solsikken rejste sig op og kiggede sig omkring. Den fik øje på skoven, der lå lidt længere fremme og hvis den skyndte sig, kunne den sikkert nå frem til skoven og søge ly mellem træerne, inden det blev mørkt. Så mens solsikken tænkte på hvad der mon var sket med det lille purløg, og om de mon nogensinde ville se hinanden igen, begav den sig af sted mod skoven.

Solsikken trampede af sted på sine små fødder, men selvom den skyndte sig alt hvad den kunne, gik det ikke særligt stærkt. Den var træt og ulykkelig, og den kunne slet ikke tænke på andet, end det stakkels lille purløg.

Men omsider nåede den alligevel frem til skoven, og mens den stod der ved skovbrynet og kiggede ud over markerne, var solen begyndt at gå ned. Solsikken fik øje på et par store gamle hyldetræer og tænkte, at dér ville den søge ly for natten, mens den nød den smukke solnedgang. Så solsikken begav sig hen langs skovbrynet mod de gamle hyldetræer, men den var ikke kommet langt før den pludselig hørte noget, der fik den til, at stoppe op. Det var nogen der græd. Hvem i alverden er det dog, der er så ked af det?, tænkte solsikken og fortsatte hen mod de gamle hyldetræer, for det var dér lyden kom fra.

Da solsikken kom frem til de store hyldetræer, blev den noget overrasket, da den så hvem det var, der stod der og græd. For det var nemlig det lille purløg. Det stod lænet op ad en stor hylde og græd så hjerteskræende, at det slet ikke var til, at holde ud at høre på.

„Jamen lille purløg dog, er det dig der står her og græder? Hvor er jeg dog glad for at se dig“, udbrød solsikken og løb alt hvad den kunne hen til hyldetræet og det lille purløg.

Det lille purløg kiggede op på solsikken med tåre i øjnene.

„Jeg troede aldrig vi skulle se hinanden igen. Jeg troede at jeg var helt alene og forladt“, græd det lille purløg.

„Men hvordan er du da havnet her? Spurven fløj jo af sted med dig“
Det lille purløg tørrede tårerne væk fra sine kinder.

„Den gav bare slip på mig og lod mig falde ned her. Jeg tror ikke den syntes jeg kunne bruges alligevel“

Solsikken sukkede.

„Det er jeg sandelig glad for“, og så slog solsikken og det lille purløg armene om hinanden, og sådan blev de stående lidt, end til de besluttede at slå sig ned dér ved de gamle hyldetræer og nyde den smukke solnedgang. Og sådan står de endnu.